

[Alfred Jensen.]

det drejer sig om 8 måneder — af en af de første ugelønninger trækkes for 47 kr. Selve ugelønnen var kun 80 kr. Jeg tror, man vil give mig ret i, at det er en urimelig hård fremgangsmåde, og jeg tror ikke, at det er nødvendigt for at få skatterne ind, at man farer så hårdt frem. Jeg vil mene, at man for sådanne personer bør holde sig indenfor rammerne af det, der er fastsat i skatte-lovgivningen om skattemyndighedernes mulighed for at få arbejdsgiverne til at tilbageholde skat, nemlig 1/6 for forsørgere og 1/3 for ikke-forsørgere. Jeg vil tro, at alle her vil erkende, at det er en urimelighed at tage så meget, men som lovgivningen er nu, har man mulighed for fra de lokale skattemyndigheders side at foretage så hårde indgreb i indtægterne. Jeg vil henstille til finansministeren, at han drager omsorg for, at der kommer et lovforslag, der tager sigte på at beskytte sådanne hårdt ramte personer. Jeg vil regne med, at finansministeren, når jeg nu har henledt hans opmærksomhed derpå, vil stille et sådant forslag. Skulle det ikke være tilfældet, vender jeg selv tilbage til sagen og skal komme med det fornødne.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gjorde i sit første indlæg et forsøg på at trænge mig ud af forsvarskommissionen under påberåbelse af, at vi kommunister ikke vil forsvare landet. Det ærede medlem ved, at denne påstand er urigtig, han ved, at vi netop gang på gang har erklæret, at vi vil forsvare vort land, men vi betragter ikke landets udenrigspolitik som egnet til at fremme landets interesser og sikre freden. Vi siger, som vi sagde før den anden verdenskrig, at landets udenrigspolitik ikke er i overensstemmelse med landets og fredens interesser. Udviklingen gav os ret, og i praksis viste vi, at vi ikke alene ville kæmpe for landets frihed, men at vi også var i stand til at gøre det, selvom vor vej gik gennem fængsler og illegalitet. Jeg er overbevist om, at fremtiden endnu en gang vil vise, at vi er i pagt med folkets og fredens interesser, og at vi sammen med folket vil forsvare vort land, ikke alene i ord, men også med våben i hånd, om det skal blive nødvendigt, ja, vi vil gøre det, selvom vi skal komme til at gå den samme vej, som vi gik sidste gang.

Jeg har ved tidligere lejligheder redegjort for vore synspunkter angående det afgørende for landets forsvar, nemlig at der føres en rigtig politik. Jeg har også påvist, at hvis man virkelig skal underbygge en sådan rigtig politik med et effektivt forsvar, må det være et forsvar, der bygges op på de

folkelige kræfter her i landet, og så kan man ikke betjene sig af det, som man i almindelig tale betegner som militarisering. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og andre, der er af samme opfattelse som han, må gøre sig fortrolig med, at jeg møder op i forsvarskommissionen og giver udtryk for mine anskuelser på samme måde som andre medlemmer og med akkurat samme ret.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at det, der står for os som det første og det vigtigste, må være at yde en indsats for at styrke fredens kræfter, så vi undgår krig. Det gør vi, fordi vi ved, hvilken nød og elendighed en kommende krig vil nedkalde ikke alene over vore, men også over andre folks hoveder, og vi gør det også, fordi vi ved, at i den nuværende situation, som det jo forøvrigt også var tilfældet før den anden verdenskrig, da er en kamp for freden også en kamp for nationernes selvstændighed, og vi er af den opfattelse, at alt må gøres for at komme oprustningen og krigsspekulationen til livs. Hvert eneste initiativ, der kan tages, må tages, hvert eneste initiativ, der kan udnyttes, må udnyttes for at sikre fredeligt samarbejde og fordragelighed imellem nationerne.

Der er mange, der taler om fred; der er adskillige, der påstår, at man bedst sikrer freden ved at slutte op bag vestblokken, den vestblok, hvori USA fører an med sin politik, der af Wallace er betegnet som en politik, der vil ende med en ny og for menneskeheden aldeles ødelæggende krig, en politik, som gang på gang giver udtryk for, at forhandlinger er unyttige og overflødige, og at adskillige af de bestående uenigheder kun kan afgøres ved krig. Vi deler ikke den opfattelse, men mener, at samarbejde er muligt, at alle kræfter må sættes ind herfor, og de, der taler om, at det gælder om at tage stilling til vestblokken, solidariserer sig i mere eller mindre grad med professor Husfeldt, der netop gav udtryk for, at vor hær skal gøre sig klar til at gå til angrebskrig.

Statsministeren har her i tirsdags udtalt, at vi ikke skal deltage i angrebskrig, at regeringen vil sætte alt ind på at sikre freden og friheden. Sådanne udtalelser har vi intet at indvende imod, de dækker over vor opfattelse af, hvad der skal ske, men jeg vil, som vort partis ordfører gjorde i 1940, da erklæringen kom om, at vort land skulle forsvares med alle til rådighed stående midler, sige, at det afgørende er da ikke ordene, men hvilke praktiske foranstaltninger der træffes for at sikre, at vi